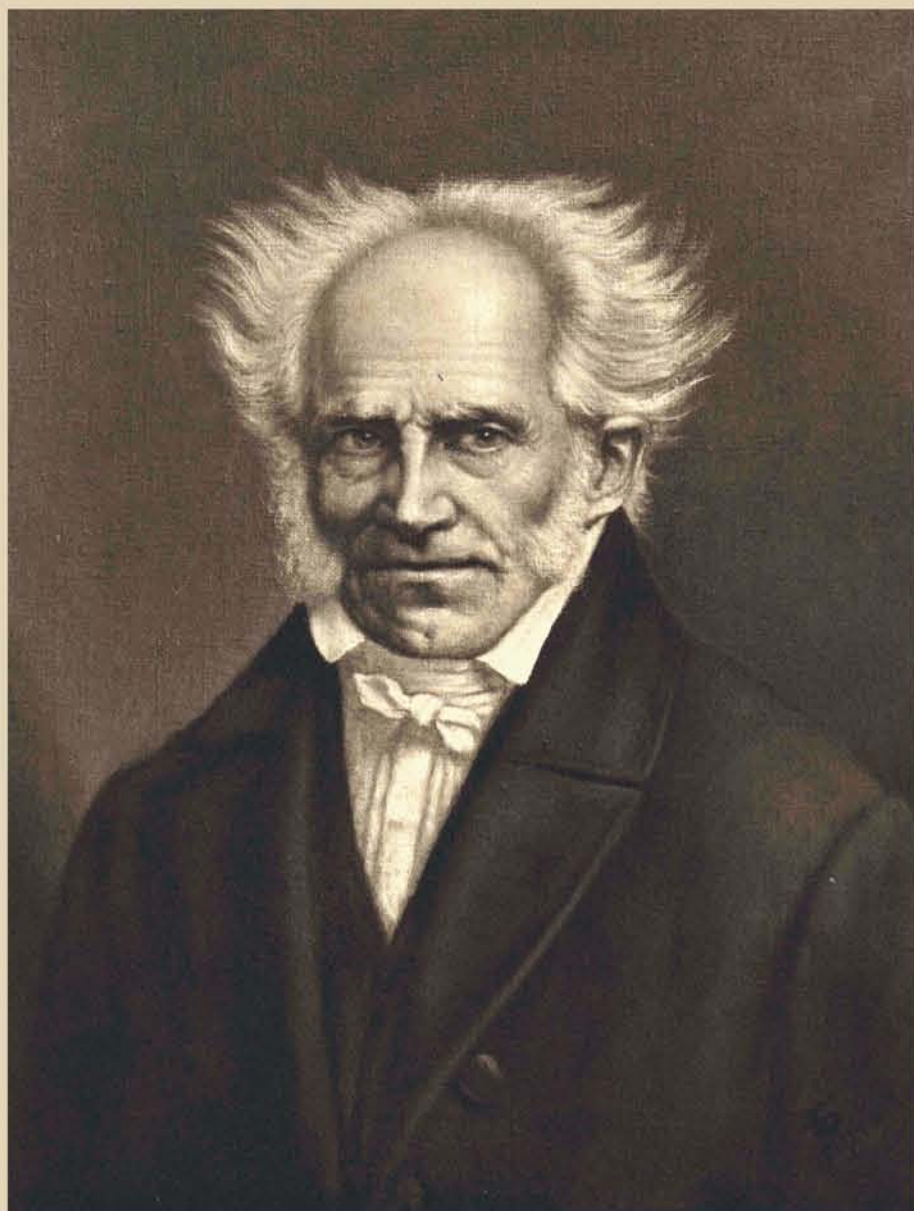

ARTHUR SCHOPENHAUER
LUMEA CA VOINȚĂ
ȘI REPRESENTARE

I

TIPO MOLDOVA

ARTHUR SCHOPENHAUER

LUMEA CA VOIŢĂ ŞI REPRESENTARE

VOLUMUL I

ARTHUR SCHOPENHAUER

LUMEA CA VOINȚĂ ȘI
REPREZENTARE

VOLUMUL I

Traducere de

Proslogion și cronologie de *Anton Adămuț*

TIPO MOLDOVA

Textul este reprodus după:

Arthur Schopenhauer, *LE MONDE COMME VOLONTÉ ET COMME REPRÉSENTATION*, ediția a 7-a, Librairie Félix Alcan, Paris, 18..., coroborată cu **Arthur Schopenhauer**, *Die Welt als Wille und Vorstellung*, îngrijită de Arthur Hübscher, ediția a 3-a, Editura Brockhaus, Wiesbaden, 1972.

©

CUPRINS¹

Proslogion	5
Avatar cronologic pasager.....	17
Prefața primei ediții.....	22
CARTEA ÎNTÂI LUMEA CA REPREZENTARE	29
PRIMUL PUNCT DE VEDERE Reprezentarea supusă principiului rațiunii suficiente Obiectul experienței și al științei	29
§1 Lumea este reprezentarea mea. Materie a Cărții întâi	31
§2 Obiect și subiect; ele se condiționează reciproc; principiul rațiunii	33
§3 Reprezentarea intuitivă. Formele sale, derivate din principiul rațiunii: timpul și spațiul	35
§4 Materia, obiect al intelectului. Ea este esențialmente activă și supusă <i>a priori</i> cauzalității	37
§ 5 Problema realității lumii exterioare. Visul și realitatea	42
§ 6 Corpul propriu, obiect imediat; trecerea la obiecte mediate. Iluzia.....	48
§ 7 Greșeala de a vrea să se deducă subiectul din obiect (materialismul) sau obiectul din subiect (idealismul lui Fichte). Relativitatea lumii ca reprezentare.....	55
§ 8 Cunoașterea rațională, sau cunoașterea prin concepte, este funcția rațiunii	66
§ 9 Raporturile conceptelor cu intuițiile: acestea din urmă sunt presupuse de primele. Raporturile conceptelor între ele; logica, arta de a gândi și știința rațiunii	70
§ 10 Orice știință, în afară de logică, care are ca obiect principiile raționale și regulile raporturilor conceptelor este o cunoaștere de concepte abstracte.....	81
§ 11 Sentimentul: domeniul său, opus celui al cunoașterii.....	82
§ 12 Rolul cunoștinței și rolul sentimentului în practică; privilegiul cunoștinței este acela că este transmisibilă; sentimentul nu	84
§ 13 Teoria psihologică a râsului, bazată pe distincția de mai sus	89
§ 14 Adevăr intuitiv și adevăr demonstrat. Adevărul intuitiv este fundamentul celuilalt.....	93

¹ Acest cuprins nu este al lui Schopenhauer, ci a fost adăugat de traducătorul francez. (n.t)

§ 15 Abuz de demonstrație în geometria euclidiană. Despre cauza erorii. Științele și filosofia, funcția supremă a rațiunii.....	101
§ 16 Despre rațiunea practică. Greșeala de a se încerca construirea unei morale pe baza ei: eșecul stoicismului	115

CARTEA A DOUA LUMEA (CONSIDERATĂ) CA VOINȚĂ.....124

PRIMUL PUNCT DE VEDERE Obiectivarea voinței..... 124

§ 17 Problemă: știința nu explică esența fenomenelor; cum să se ajungă la această esență?	126
§ 18 Natura corpului meu o lămurește pe aceea a celorlalte obiecte; descoperirea identității corpului meu cu voința.....	130
§ 19 Trecerea de la corpul meu la celelalte obiecte; absurditatea egoismului teoretic; voința, singura esență posibilă a tuturor corpurilor	134
§ 20 Fiecare mișcare a corpului corespunde unui act al voinței; corpul în ansamblul său manifestă voință în esența ei caracteristică. Scara formelor animale și treptele voinței	137
§ 21 Voința este esența fenomenelor materiei brute, ca și ale materiei vii.....	140
§ 22 Despre cuvântul Voință: voința nu este decât un concept al esenței inaccesibile a lucrurilor; dar este conceptul cel mai imediat al acesteia	141
§ 23 Diferența dintre motivele fenomenelor voinței însoțite de conștiință, la om și la animale; excitațiile fenomenelor de voință inconștiente, la ființele vegetative; cauzele fenomenelor de voință în materia neînsuflețită. Această diferență nu împiedică voința să fie aceeași în toate, la fel de liberă în sine și determinată în manifestările sale peste tot	143
§ 24 Ceea ce este cel mai clar în cunoaștere este forma; ceea ce rămâne obscur este realitatea. Zădărnicia explicațiilor materialiste, care reduc lucrurile la elementele lor matematice. Superioritatea unei filosofii care explică totul prin lucrul în sine, văzut imediat în voință	150
§ 25 Unitatea voinței, în pofida pluralității gradelor sale și aceea a indivizilor care o manifestă în fiecare dintre gradele sale. Ideile lui Platon	158
§ 26 Etiologia, sau știința cauzelor, nu explică decât înlănțuirea în timp și în spațiu a fenomenelor voinței; numai filosofia poate ajunge la originea acestor fenomene, legându-le de idei sau de forțe naturale și prin aceasta de voință.....	161
§ 27 Știința etiologică nu poate în mod legitim să reducă la unitate forțele naturii. Gradația acestor forțe: cum fiecare dintre ele provine din una inferioară, pe care o subjugă. Apariția cunoașterii în lume	170
§ 28 Finalitatea intimă și finalitatea exterioară în fenomene: ea se explică prin unitatea ideii în individ și prin unitatea voinței în lume. Ea nu tinde decât la conservarea speciilor.....	183
§ 29 Rezumat. Voința în sine nu are scop, pentru că nu are cauză: principiul cauzalității nu este valabil decât pentru fenomene	193

CARTEA A TREIA LUMEA CA REPREZENTARE 197

**AL DOILEA PUNCT DE VEDERE REPREZENTAREA
PRIVITĂ INDEPENDENT DE PRINCIPIUL RAȚIUNII
IDEEA PLATONICIANĂ: OBIECTUL ARTEI..... 197**

§ 30 Obiectul acestei Cărți: ideile	199
§ 31. Doctrina ideilor la Platon și doctrina lucrului în sine la Kant: profunda lor concordanță	200
§ 32 Diferența între Idee și lucrul în sine: prima nu este decât manifestarea cea mai imediată a lucrului în sine, în afara principiului rațiunii	205
§ 33 Cunoașterea, atâta timp cât este în serviciul voinței, nu se referă decât la relațiile lucrurilor, rezultând din supunerea lor la principiul rațiunii	207
§ 34 Individul se ridică, prin contemplarea dezinteresată a lucrurilor, la starea de subiect pur al cărui întreg conținut este obiectul pur. Această identitate dintre subiect și obiect constituie Ideea.....	209
§ 35 Evenimentele nu au importanță, pentru cunoașterea filosofică, decât ca manifestare a Ideilor.....	212
§ 36 Contemplarea Ideilor, arta, geniul. - Opoziția dintre geniu și cunoașterea discursivă. - Geniu și nebunie	215
§ 37 Omul este capabil să se ridice la contemplație, chiar fără geniu: arta ne conduce la aceasta	226
§ 38 Plăcerea estetică: ea se naște dintr-o exercitare a facultății de cunoaștere, independent de voință	227
§ 39 Despre sublim: el rezultă din acțiunea prin care individul, în fața unor obiecte ostile, se sustrage voinței, devine subiect pur și le contemplă. Sublim dinamic și sublim matematic. Exemple.....	233
§ 40 Despre plăcut: el flatează voința și distruge contemplarea. El trebuie exclus din artă	240
§ 41 Despre frumusețe; frumusețea există peste tot, chiar și în operele de artă cele mai imperfecte	242
§ 42 Două forme de plăcere estetică: Idei inferioare, Idei superioare	246
§ 43 Frumusețea în arhitectură: ea rezultă din contemplarea a două forțe elementare: rezistența și lumina. Hidraulica artistică.....	247
§ 44 Frumusețea în arta grădinilor, în pictura de peisaj, la pictorii animalieri	252
§ 45 Frumusețea umană în sculptură. Artistul nu copie realitatea; el degajă din ea Ideea	254
§ 46 Digresiune: de ce Laocoon, în grupul statuar care îi poartă numele, nu este reprezentat în acțiunea de a striga	261
§ 47 Despre nud și despre îmbrăcăminte în sculptură.....	264
§ 48 Despre pictură: pictura de gen; pictura istorică: sărăcia în subiecte pitorești a istoriei iudeo-creștine; morala creștină, inspirație artistică incomparabilă.....	265
§ 49 Diferența dintre Idee și concept, dintre geniu și imitație. De ce geniul este adesea neglijat	269

§ 50 Despre alegorie: deplasată în pictură, , unde ne face să coborâm din nou de la intuiție la concept, ea este excelentă în poezie, unde adaugă conceptului o imagine intuitivă	273
§ 51 Poezia: obiectul său este ideea de om. Superioritatea ei față de istorie și chiar de autobiografie. Poezia subiectivă sau lirică. Poezia obiectivă: idila, romanul, epopeea, drama. Tragedia este forma supremă a poeziei: ea ne arată imaginea teribilă a vieții. Tragedia cea mai perfectă este aceea care ne prezintă nenorocirea ca pe un eveniment firesc, familiar, constant	280
§ 52 Muzica. Definiția lui Leibniz: ea este adevărată, dar insuficientă. Muzica este în afara ierarhiei celorlalte arte: ea nu exprimă Ideile; ea este, în paralel cu Ideile, o expresie a voinței însăși. Analogii între muzică și lume: nota fundamentală și materia neînsuflețită; gama și scara speciilor; melodia și voința conștientă etc. Muzica nu este numai o aritmetică, ci este și o metafizică.	294
CARTEA A PATRA LUMEA CA VOINȚĂ	307

**AL DOILEA PUNCT DE VEDERE A JUNGÂND SĂ SE
CUNOASCĂ PE SINE ÎNSĂȘI, VOINȚA DE A TRĂI SE
AFIRMĂ, APOI SE NEAGĂ..... 307**

§ 53 Obiectul cărții: filosofia vieții practice. Ea nu va fi nici o morală imperativă, nici o metafizică transcendentă, nici o cosmogonie. Adevăratul spirit al filosofiei	309
§ 54 Despre voința de a trăi. Viața este inerentă voinței; nici moartea, nici timpul nu i-o pot lua. Groaza de moarte nu este decât legarea de forma individuală a vieții. Ea dispare la înțelept care se știe identic cu veșnica voință. Negarea voinței de a trăi: definiție preliminară.....	313
§ 55 Despre caracter. Cum servește el la împăcarea libertății voinței cu determinismul fenomenului. <i>Caracterul inteligibil</i> : el este anterior inteligenței; el este liber. <i>Caracterul empiric</i> : cum acționează asupra lui inteligența, prin motive. Despre deliberare. Caracterul empiric este invariabil. Această maximă nu justifică fatalismul lenș. <i>Caracterul dobândit</i> : cum poate omul să ia cunoștință încet-încet de caracterul său empiric. Înțelepciunea și avantajele care rezultă din această cunoaștere	326
§ 56 Intenția urmării acestei Cărți. Suferința este conținutul oricărei vieți	348
§ 57 Viața umană este cea mai dureroasă formă a vieții. Ea merge de la suferință la plictis. O singură consolare: durerea nu este accidentală, ci inevitabilă. Din această idee se poate naște seninătatea stoică.....	352
§ 58 Suferința este pozitivă; fericirea nu este decât negarea ei. Consolările artei; consolările superstiției.....	361
§ 59 Dovada experimentală a identității vieții cu suferința. Nici o putere exterioară nu ne poate deci elibera de suferință. Împietatea optimismului	365
§ 60 Afirmarea voinței. Conservarea vieții, sau afirmarea voinței în individ; fericirea pe care omul obișnuit o găsește în aceasta. Perpetuarea vieții, sau	

- afirmarea voinței dincolo de individ: despre păcatul originar. Primă privire asupra dreptății care guvernează universul 369
- § 61 Despre egoism. Individul își pare lui însuși a fi universul întreg; ceilalți indivizi nu contează deloc pentru el..... 374
- § 62 Despre nedreptate. Ea constă în a nega voința la altul. Nedreptatea împotriva persoanelor; ea cuprinde atentatele împotriva proprietăților: baza proprietății. Forme ale nedreptății; violență și viclenie. Despre drept, sau despre legitimă apărare împotriva nedreptății. Despre un drept de a minți: exemple. Dreptul este natural, și nu convențional. Ceea ce adaugă la acesta convenția sau contractul social. Nașterea și destinația statului. Doctrina morală a dreptului este baza politicii: aceasta nu are ca obiect decât să prevină prin frică violările dreptului. Deducția dreptului de a pedepsi: pedeapsa are ca unic scop securitatea socială. Idealul statului: el nu poate da omului fericirea 377
- § 63 Despre dreptatea universală. Ea rezultă din unitatea voinței care se manifestă în toți indivizii, în lupta împotriva ei însăși, în același timp călău la unul și victimă la celălalt. Pentru a o vedea, trebuie să fie depășit punctul de vedere al principiului rațiunii și al individuației. *Formula* vedică și mitul transmigrației sufletelor 396
- § 64 Chiar și spiritul omului de rând comportă o noțiune a dreptății universale: despre ideea de pedeapsă; despre răzbunarea dreaptă pentru care cineva își sacrifică viața 403
- § 65 Bunătate și răutate. Absurditatea expresiei: bine absolut. Răutatea: ea implică o dezvoltare excesivă a voinței și ca urmare apariția unor suferințe succesive. Una dintre aceste suferințe este remușcarea sau sentimentul de identitate între călău și victimă și al legăturii între voință și durere 406
- § 66 Orice morală abstractă este sterilă. Virtutea ia naștere din intuirea identității voinței în mine și în altul. Pe măsura ce această intuiție devine mai clară, ea produce dreptatea, spiritul de sacrificiu, însoțite de conștiința împăcată ... 415
- § 67 Orice bunătate este, în fond, milă. Lacrimile, chiar și cele pe care le vărsăm pentru noi înșine, provin din milă 423
- § 68 Despre negarea voinței de a trăi. Prima modalitate de a ajunge la aceasta: intuiția adevărului expus în această Carte. Cel care este pătruns de acesta suferă toate suferințele răspândite în lume și se detașează de viață. Castitatea: cum poate ea procura eliberarea de lume. Ascetismul sau distrugerea voluntară a voinței. Exemple luate din diverse religii; sfințenia este aceeași peste tot, în pofida diversității dogmelor prin care este explicată. Seninătatea sfântului, comparată cu plăcerea estetică. Pericole de revenire la voința de a trăi: necesitatea penitenței. A doua modalitate de a ajunge la negarea voinței de a trăi: disperarea provocată de un șir de nenorociri îngrozitoare; o singură decepție, dar uriașă. Puterea sanctificantă a durerii. Beatitudinea în moarte 426
- § 69 Despre sinucidere. Departe de a fi negarea voinței de a trăi, el nu este o afirmare pasionată a ei. Dar pune în lumină contradicția voinței cu ea însăși. Cazuri în care tatăl își ucide copiii. Despre moartea prin înfometare de bunăvoie .. 446
- § 70 Cum poate voința, în momentul în care se neagă, să acționeze asupra fenomenului și să producă ascetismul. Prin aceasta principiul determinismului nu este încălcat: caracterul nu este modificat, ci suprimat. Compararea acestei

doctrină cu creștinismul: păcatul originar și mântuirea; răutatea naturală a omului; mântuirea posibilă, nu prin fapte, ci prin credință	450
§ 71 Capătul la care ajunge negarea voinței de a trăi este neantul. Dar acest cuvânt nu are decât un sens relativ. Pentru sfânt, ajuns la seninătatea supremă, acest neant este singura realitate adevărată; lumea noastră prezentă este adevăratul neant	457

ARTHUR SCHOPENHAUER

LUMEA CA VOIŢĂ ŞI REPRESENTARE

VOLUMUL II

ARTHUR SCHOPENHAUER

LUMEA CA VOINȚĂ ȘI
REPREZENTARE

VOLUMUL II

Traducere de *Viorel Dumitrașcu*

TIPO MOLDOVA

Textul este reprodus după:

Arthur Schopenhauer *LE MONDE COMME VOLONTÉ ET COMME REPRESÉNTATION*, Paris și coroborată cu **Arthur Schopenhauer** *Die Welt aus Wille und Vorstellung* -1857-1859, îngrijită de Angilbert Göbel

© Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Moldova - Iași -6600

Apendice

Critica filosofiei kantiene

Obiectul acestui appendice: justificarea autorului
în divergențele sale față de Kant

*Este privilegiul adevăratului geniu și, mai ales al geniului care
deschide o cale, de a face greșeli fără a fi pedepsit.*

(Voltaire)

CUPRINS

Apendice Critica filosofiei kantiene 5

Măreția lui Kant: 1. el a demonstrat distincția între fenomen și lucrul în sine: el completează astfel pe hinduși și pe Platon, și ruinează dogmatismul; 2. el prezintă identitatea lucrului în sine cu voința și renovează astfel morala; 3. el distruge filosofia scolastică, adică supusă teologiei	7
Criticile: starea de tulburare și de sterilitate în care Kant a lăsat filosofia	10
Kant vrea ca metafizica să-și aibă punctul de sprijin în afară de orice experiență	20
Obscuritatea stilului lui Kant; abuzul simetriei în structura doctrinei sale.....	22
Imperfecțiunea unor definiții la Kant (rațiune, intelect etc.)	25
Contradicția dintre prima ediție a Criticii rațiunii pure și următoarele. Eroarea de a ajunge la lucrul în sine prin principiul cauzalității.....	29
Adevărul profund al Esteticii transcendente. Viciile Analiticii transcendente. Confuzia făcută de Kant între cunoașterea intuitivă și cunoașterea abstractă; contradicțiile sale relativ la rolul categoriilor. Ceea ce el numește „obiectul reprezentării”. Kant a cedat prea mult nevoii de simetrie: a conceput cele douăsprezece concepte pure ale Analiticii după modelul celor două forme ale Esteticii. -Singura funcție adevărată a intelectului este cauzalitatea	33
Unitatea sintetică a apercepției: ambiguitatea acestei teorii a lui Kant	49
Kant se supune aceste idei pe care o întrevede confuz; cunoașterea abstractă conține în germene întreaga cunoaștere intuitivă. -Critica tabelii celor douăsprezece categorii: 1. Cantitatea: cele trei categorii ale cantității emană din rațiune, nu din intelect. -2. Calitatea: afirmarea și negarea derivă și ele din rațiune; nu există judecată nedefinită. -3. Relația: a) judecata ipotetică: ea este expresia abstractă a principiului rațiunii; b) judecata categorică: ea nu este decât forma generală a unui judecăți; c) judecata disjunctivă: caracterul fictiv al conceptului de acțiune reciprocă. -4. Modalitatea: cele trei categorii ale realului, ale posibilului și ale necesarului nu sunt forme originale ale intelectului; ele se deduc din principiul rațiunii: -Concluzia: ceea ce este artificial în sistemul celor douăsprezece categorii	50
Cum a dedus Kant în mod fals din categoria subzistenței și inerenței principiul permanenței substanței. -Revenire la erorile relative la distincția dintre cunoașterea intuitivă și cea abstractă	72
Schițarea unei tabelii a categoriilor fondată pe clasificarea părților discursului.....	78
Critica Logicii transcendente. Definiția rațiunii dată de Kant; din acest pretins principiu, că necondiționatul este implicat în seria condițiilor unui condiționat oarecare: în realitate, fiecare condiționat nu implică decât condiția imediat	

antecedentă. -Despre cele trei necondiționate sau Idei ale lui Kant: eul, lumea și Dumnezeu	82
Despre deducerea conceptului de suflet la Kant. Singura substanță este substanța materială.....	91
Cum se străduie Kant să lege: de categoria de cantitate Ideile cosmologice; de cea de calitate, Ideile transcendente relative la materie; de cea de relație, Ideea de libertate; de cea de modalitate, Ideea cauzei prime. -Critica antinomiilor: tezele nu sunt decât erori ale individului; numai antitezele au un fundament obiectiv; nu există deci cu adevărat antinomie.....	95
Despre Libertate și despre Lucrul în sine la Kant. Kant ajunge la aceasta încercând să rezolve a treia antinomie. Adevărata cale pentru a ajunge aici.....	106
Teoria lui Kant asupra Idealului transcendent sau Ideea de Dumnezeu. Caracterul scolastic al acestei teorii	112
Respingerea teismului filosofic de către Kant; marele serviciu pe care l-a făcut astfel filosofiei.....	115
Despre moarala lui Kant. Rațiunea practică; falsa identificare a conduitei rezonabile ca conduită virtuoasă. Sensul adevărat al acestei din urmă expresii: omul rezonabil se conduce după concepte nu după intuiție. -Despre datorie sau imperativul categoric: Kant exclude pe bună dreptate ideea de recompensă; dar el vrea, în mod greșit, ca virtutea să provină numai din respectul legii, fără concursul vreunei înclinații	119
<i>Teoria Dreptului</i> la Kant: slăbiciunea acestei scrieri	132
<i>Critica Judecății</i> . Critica judecății estetice. Aici Kant a reînoit știința frumosului. Critica judecății teologice: scopul argumentului fizico-teologic	133
Supliment la prima carte	139
Prima parte Teoria reprezentării intuitive	141
Capitolul I Punctul de vedere idealist	141
Capitolul II Supliment la Teoria Cunoașterii Intuitive sau despre Intelect	157
Capitolul III Despre simțuri	164
Capitolul IV Despre Cunoașterea A Priori.....	170
Partea a doua Doctrina reprezentării abstracte sau a gândirii	192
Capitolul V Despre Intelectul Irațional.....	192
Capitolul VI A pendice La Teoria Cunoașterii Abstracte Sau Raționale	196
Capitolul VII Despre Raporturile Dintre Cunoașterea Intuitivă și Cunoașterea Abstractă	203
Capitolul VIII Apropo De Teoria Ridicolului.....	223
Capitolul IX Apropo De Logică În General	234
Capitolul X Apropo De Teoria Silogismului	239
Capitolul XI Apropo de retorică.....	250

Capitolul XII Teoria științei	252
Capitolul XIII Apropo de metodologia matematicilor	262
Capitolul XIV Despre asocierea ideilor	265
Capitolul XV Despre imperfecțiunile esențiale ale intelectului nostru	269
Capitolul XVI Despre uzul practic al rațiunii și despre stoicism	280
Capitolul XVII Asupra nevoii metafizice a umanității.....	291

ARTHUR SCHOPENHAUER

LUMEA CA VOIŢĂ ŞI REPREZENTARE

VOLUMUL III

ARTHUR SCHOPENHAUER

LUMEA CA VOINȚĂ ȘI
REPREZENTARE

VOLUMUL III

Traducere de *Emilia Dolcu, Viorel Dumitrașcu, Gheorghe Puiu*

TIPO MOLDOVA

Textul este reprodus după:

Arthur Schopenhauer *LE MONDE COMME VOLONTÉ ET COMME REPRÉSENTATION*, Paris, Librairie Felix Alcan, și coroborată cu **Arthur Schopenhauer** *Die Welt als Wille und Vorstellung*, îngrijită de Arthur Hübscher, ed. a III. a, Editura Brockhaus, Wiesbaden, 1972.

© Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Moldova - Iași -6600

CUPRINS

Supliment la cartea a doua 5

Capitolul XVIII Cum se poate cunoaște lucrul în sine.....	5
Capitolul XIX Despre Primatul Voinței În Conștiința De Sine.....	15
Capitolul XX Obiectivarea Voinței În Organismul Animal.....	59
Capitolul XXI Trecere în revistă și Considerație generală.....	82
Capitolul XXII Vedere obiectivă asupra intelectului	85
Capitolul XXIII Despre obiectivarea voinței în natura neînsuflețită.....	105
Capitolul XXIV Despre materie.....	117
Capitolul XXV Considerații transcendente asupra voinței ca lucru în sine.....	130
Capitolul XXVI Despre Teleologie.....	139
Capitolul XXVII Despre instinct în general și despre instinctul artistic	154
Capitolul XXVIII Caracterul voinței de a trăi.....	161

Supliment la cartea a treia 172

Capitolul XXIX Despre cunoașterea ideilor	172
Capitolul XXX Despre subiectul pur al cunoașterii	176
Capitolul XXXI Despre geniu.....	185
Capitolul XXXII Despre nebunie.....	207
Capitolul XXXIII Remarci disparate asupra frumuseții naturale.....	211
Capitolul XXXIV Despre esența intimă a artei	214
Capitolul XXXV Estetica arhitecturii	219
Capitolul XXXVI Remarci disparate asupra esteticii artelor plastice	227
Capitolul XXXVII Despre estetica poeziei.....	232
Capitolul XXXVIII Despre istorie	247
Capitolul XXXIX Despre metafizica muzicii	255

Supliment la cartea a patra.....266

Capitolul XL Cuvânt înainte	266
Capitolul XLI Despre moarte și raporturile sale cu indestructibilitatea ființei noastre în sine.....	268
Capitolul XLII Viața speciei	317

Capitolul XLIII Ereditatea calităților	324
Capitolul XLIV Metafizica dragostei.....	338
Apendice la capitolul precedent	369
Capitolul XLV Despre afirmarea voinței de a trăi	376
Capitolul XLVI Despre zădărnicia și suferințele vieții	381
Capitolul XLVII Despre morală.....	399
Capitolul XLVIII Teoria negării voinței de a trăi	413
Capitolul XLIX Starea de grație.....	444
Capitolul L Epifilosofie.....	450